

SPRINGEREN

Han kommer ind fra et Hjørne i Scenens Baggrund, slank og glatbygget, helt i sort, og staar et Øjeblik stille – saa eksploderer han tværs frem over Gulvet i fire-fem lynende Luftspring, hvirvler om sig selv og staar med et Stamp – buk-kende. Det elektriske Lys søger ham og belyser en kort, kødfuld Hals, en drejet Moustache og et blånkt, salvet Haar.

Han smiler og udbreder Hænderne for Publikum og gaar saa nervøst – Lyset følger ham – hen og stiller sig op med samlede Fødder. Nu har han glemt Publikum, hans Brystkasse bugner, idet han snapper Luft ... og han gør derpaa tredive rasende Flik-Flak paa Gulvet. Tilsidst kan ingen se, hvor denne Ring af et Menneske ender, og hvor den begynder, han roterer, hans Krop synes at blive til hundrede Kroppe, han er som en bedøvende og usvækket Strøm, en Nedstyrtning af Menneskelegemer. Det er Livets og de Levendes Katarakt!

Og da han rejser sig, er hans øjne drejet op under Brynet, han smiler besværligt. Der lyder jævnt Bifald fra Paterret, og mange dybe Hyl oppe i Galleriet. Springeren vaagner under Bifaldet! Han staar lidt og samler Spændingen i sig. Og atter kaster han sig, og atter lander han paa Hænder eller Fødder;

han flyver i dobbelte Saltomortaler, og jo finere han kommer fra det, des voldsommere lander hans Fødder paa Grunden, som han sprang fra. To eller tre Sekunder kan han holde sig fra Jorden, men lykkes det ham at flyve tre og et halvt Sekund, da plasker det sølle Bifald ham om Ørerne. Han bliver besat af Glæde og gør et syv Satans Spring. I næste Nu er han nede og stamper ny Kraft op af Jorden.

Pludselig stormer hele Cirkus, og det tordner ude i Gallerihorisonen, Klappene hagler – det er Springeren, der under sin Febers Højtryk har hvirvlet sig om sig selv fire Gange! Der staar han og hilser med en hjælpeløs Gebærde af Hænderne.

Bifaldet øges som et Stormstød –

Og atter leger han mesterligt med sin fuldstændigt komiske Afhængighed af Jordens Tiltrækning, paany gør han sine vildeste Flyveforsøg til Publikums Tilfredshed. Alt det Hornkvæg, der ser til, kan ingen Vegne komme selv, derfor morer det dem at se et vellykket Spring. Men endnu dybere fryder det dem at være Vidne til Springerens nydelige Afmagt. Det godter dem, at han bliver træt. Men den dybeste Fryd, de kender, er at opleve at se Springeren *styrte*. Høre Knoglerne springe som Brænde i hans Kød! Det er en sjælden Nydelse, som Varieteen kun hændelsesvis byder paa. Naar Uheldet rammer Springeren, naar han forfejler sin Ligevægt i Luften, da faar det blandede Pak paa Tilskuerpladserne Følelsen af at have siddet til Doms. Det man kalder “den offentlige Mening” faar aldrig anden Øvelse.

Der finder den Udveksling Sted mellem Kunsten og Publikum, at Springeren lever af Bifaldet, og Publikum sliber sin

sløve Selvopholdelsesdrift paa hans Ungdom. Den gemene Mand vilde degenerere, han vilde aldrig faa Blus paa sin Skadefryd, hvis ikke Springeren elskede det brutale Klap af hans Hænders Naade.

Man kan sige, hvad man vil om det smudsige Indbegreb *Hoben*, de er dog tilsammen et forarbejdet Stof af Hellas og Kristus og Trediveaarskrigen og Ny Carlsberg. Hver eneste en – ræk en Haand ned og tag hvem du vil – har alle menneskelige Organer. Hver enkelt gaar med Skelettet skjult under sin Hud. Og naar en af dem dør, føler han det ikke som et Fald af ham selv mod Grunden, nej han maa tro, at det er hele Jordens Drægtighed af Tons, der flyver to Alen op imod ham og læderer hans Hoved. Skulde denne amorfe Hob af Ondskabsfulde ikke *hade* Springeren, skulde de ikke betale ham for at hoppe for dem!

Betale skulde de!

Men tys – der bliver i et Nu fuldstændig stille, Musiken standser helt midt i Melodien – Springeren vil vise sit sidste og fineste Nummer uden Orkesterledsagelse. Alle Øjne søger mod Scenen.

Og der lige for Midten af Rampen staar han, lydløst gispende, han ser ud over Mængden, han tørrer Hænderne i en Klud. Hele den taagede Cirkus tier og venter, – kanske styrter han denne Gang.

Saa lægger Springeren sin ranke Skikkelse let bagover, hæver Armene over Hovedet og slipper Gulvet med begge samlede Taaspidser. Og uden at forandre Stilling rejser han sig en Snes Alen lige op i Luften, bliver staaende lidt deroppe, lægger sig saa om paa Ryggen og svæver langsomt

med Ansigtet opad rundt i det disede Rum under Kuplen. Det varer et Minut. Saa gaar han i en stor magelig Kurve ned gennem Luften og lander lempeligt paa Scenen – og bukker.

(1901)